

[Sigsgaard.]

lidt mere eller lidt mindre i udskrivningsprocent. Jeg kalder den teknokratisk, fordi vi ved, at strammer man lidt mindre nu, og det vil man måske være tilbøjelig til før et valg, ja, så strammer man lidt mere senere. De forskellige regeringer kan bruge forskellige midler. Vi har set devalueringen blive brugt som politisk middel, og vi ved, at devaluering altid vil være til fordel for kapitalen og til ugunst for lønmodtagerne. Regeringen Baunsgaard har brugt andre midler, og et af dem er de enorme budgetoverskud. Da det nu er lønmodtagerne, der betaler den overvejende del af skatterne, så er det selvfølgelig også dem, der betaler den overvejende del af budgetoverskuddene.

De fleste erkender, at der foregår en økonomisk kamp imellem arbejdere og arbejdsgivere, imellem dem, der er nødt til at sælge deres arbejdskraft, og dem, der lever af andre menneskers arbejdskraft. Den klassekamp er staten også deltager i; det er bl. a. noget af det, jeg har villet prøve at vise med mine bemærkninger her i dag. Også staten udbytter lønarbejderne. Når arbejdsgiverne har taget deres af de værdier, som lønarbejderne skaber, kommer staten nemlig og tager sin del, og ikke så helt lidt af det; staten tager, forærer den til arbejdsgiverne. Jeg behøver kun at nævne ganske få eksempler; der kan desværre nævnes mange. F. eks. dengang regeringen satte momsen op og gav arbejdsgiverne et par hundrede millioner kroner af provenuet, så de kunne betale en dyrtidsportion med det. Eller når regeringen hvert år betaler et større antal millioner kroner til industriens investeringer i udvikling af nye maskiner osv. Eller når en tidligere regering under socialdemokratisk ledelse indførte de afskrivningsfiduser, der bl. a., som jeg allerede nævnte det forleden dag, har givet Spies — og det er Spies selv, der har meddelt det — et skattefrikort på 14 mill. kr. Der må man endnu en gang stille spørgsmålet: hvem er det, der betaler Spies' frikort? Hvem er det, der betaler Glistrups fiduser? Desværre er det jo ikke kun et par enkelte personer eller nogle enkelte firmaer, der her er tale om; det er hundreder, tusinder, måske titusinder, det drejer sig om. Hvem er det, der betaler de billige kreditter, som A. P. Møller og mange andre får? Det er helt i orden, at staten bygger

skoler og hospitaler og en lang række andre ting. Men den tager også milliarder af kroner fra lønarbejderne og fra folk, der økonomisk er ligestillet med lønarbejderne, og forærer dem til fabrikanterne og aktionærerne og godsejerne.

Derfor må det siges — og det er vigtigt, at det bliver sagt nu her på falderebet, inden valgkampen rigtig går ind — at det er selskaber som ØK og storbankerne og Shell, der bestemmer her i Danmark, eller i hvert fald bestemmer det meste. Vi er da nogle, der kan få indflydelse på nogle detaljer her og dér, det skal ikke glemmes. Men det er disse og tilsvarende store og stærke selskaber, der har det meste af den politiske magt. Vi andre kan vælge den ene regering eller den anden regering og flytte lidt om på mandaterne ved et folketingsvalg, men uanset hvad det bliver for en regering — medmindre der da sker noget helt jordskælvsagtigt, og det er der jo ikke rigtig noget der tyder på — så vil de forskellige regeringer i hovedsagen føre kapitalens politik. Det er ikke, fordi de måske alle sammen har lige meget lyst til det. Mange har selvfølgelig; mange af de politiske repræsentanter varetager jo direkte kapitalens interesser, fordi de er sat til det, men andre gør det måske ikke helt så gerne. Men hvis de ikke sørger for store profitter til kapitalen, kan den finde på at strejke, sådan som F. L. Smidth gjorde, da de truede med at flytte til udlandet her for nogen tid siden, eller ved, som det så tit sker, at dæmpe investeringerne ned, hvis udsigten til profit er blevet lidt ringere. Der er ingen, der forhindrer disse store selskaber i først at tjene tykt på danske lønarbejders arbejde og derpå flytte til udlandet med det meste af gevinsten. Der er ingen, der forbyder det, det er helt legalt; det kommer endda i Billed-Bladet og Se og Hør, når det sker. Kapitalen har fri strejkeret. Men hvis arbejderne strejker, er det en helt, helt anden sag; så bliver de idømt bod. Det er der bemærkelsesværdigt nok ingen regeringer, der har prøvet på at lave om. Også her står alle de gamle partier sammen om forskelsbehandlingen: fri strejkeret til kapitalen, der kan gøre, som den vil, placere sig som den vil, og som kun har én lov at følge nemlig dens egen lov: størst mulig profit. Men hammeren falder, når andre strejker selv om det måske endda er for at beskytte